

Den skønne går ind i sit attende år

Erik Bøgh, 1822-99
Fransk melodi fra 18. århundrede

1.

Den skønne går ind i sit attende år,
- nu står rosen i knop!
Når frem blandt de blegnende søstre hun går,
det er, som solen står op.
Og herrerne puffes
og stødes og knuffes
og kaster sig for hendes fod,
de sukker og klukker
og flammer og stammer
og kysser den plet, hvor hun stod.
Men tappert hun lader dem alle forstå,
at roserne vokser med torne på.
Skade, skade! Tornenes tid er så kort!

2.

Thi snart har den skønne tilbagelagt
sit femogtyvende år.
Nu rosen udfolder sin fristende pragt,
I fagrest blomstring den står.
Men ak, nu begynder
de udsprungne ynder
at ængste tilbedernes flok.
Begejstringen daler,
og heden sig svaler -
det er dog besynderligt nok!
Og tornene stikker ej mer så hvast,
men lige som hager de holder fast.
Skade, skade! Blomstringens tid er så kort!

3.

Den skønne og rosen de følges jo ad -
til sidst går begge i frø.
Snart falder fra blomsten det duftende blad,
og hun bli'r tred'veårsmø,
og blikket bli'r sødere,
hjertet bli'r blødere -
hvad kan ej tiden formå!
Og tornene stikke
ej længer. Vist ikke!
De bliver så bløde, så små -
og kommer så frieren strunk og prud,
så svarer hun, førend han får talt ud:
ja, ja, ja, ja, ja, ja, ja, ja, ja, ja!